

Definicija je konačni kraj spoznaje i otkrića

Misli, fragmenti i partikule unutarnjih stanja ljudske psihe plove putem dubokih strujanja, prelamanja, refleksije, akumulacije, koagulacije zvukova, glasova da bi se naposljetku formulisale u jasne izričaje našeg bivstvovanja. Misli, ideje, spoznaje nas samih su najjači odbrambeni mehanizam pri suočavanju sa surovo-okrutnom stvarnošću.

Kada bismo samo pokušali posvetiti jedan period našeg jutra sebi; onom momentu kada žedno i žudno ispijamo prvu šoljicu kafe pozivajući se na buđenje iz stanja usnule hibernacije, aktivirajući vrškom, kafom aromatiziranog jezika, tu bujicu sanjivo uspavanih i usporenih misli. Naviknuli smo se na siguran smjer, uljuljani u ustaljenu rutinu negativno osvjetljenih misli da će "i to stanje proći". Ali neće proći, neće promjena ušetati u naš život tražeći nas, jer Mi smo ta promjena. Mi smo kreatori naših života, i neustrašivi smo. Neka se Život uplaši nas i naših odlučnih, konkretno transparentnih idejnih otisaka na platnu Mliječnog Puta.

Mi smo ti koji biramo naše lidere i naše predsjednike. Mi u množini i JA u jednini. Naši umovi su enciklopedija misli, činjenica i vječnih i neopozivih istina. Plodovi koji nas hrane, države koje posjećujemo, planine koje pripitomljavamo, vjetrenjače koje pokrećemo, leže sklopčane u gnijezdu naših umova. Svaka spoznaja do koje dođemo je iskra svjetlosti našeg unutarnjeg Ja koje moramo spoznati da bismo poboljšali svijet, nas dom, nas izvor zraka koji udišemo.

Možda nas plaše sati koji protiču našim životima u odnosu na vrijeme koje se mjeri stoljećima ali bez našeg prisustva?!

I zašto smo u situaciji sveopće bojznosti u anarhiji bića?

Zato sto zanemarujemo sebe i one misli, glasove i unutarnje turbulencije agonija i ekstaza definirajući ih, dajući im imena, podijele, nazive, poziciju bez imalo doze samopouzdanja i vjere u sebe, u nas koji smo im udahnuili život u momentu kada smo te iste misli pretvorili u izjavne, upitne ili uzvične rečenice. Plašimo se i šutimo pred onima 'na pozicijama', na onim istim pozicijama čija smo značenja mi definirali, plašimo se onih 'lidera' a svjesni smo da su i oni ljudska bića poput nas. Definirali smo imenicu '**vođa**' kao nekoga ko usmjerava i promovira prava naroda, prava pojedinaca, pa i prava tog istog vođe. Imenica '**pravo**' je plod stabla znanja u nama, u čovjeku, u historiji postojanja homo sapiensa- opisuje slobodu izbora, opredjeljenja i postojanja.

Mi smo si sami krivi. A krivi smo jer smo isuviše sebični u kratkovidnosti i egoizmu da bismo izašli iz tog začaranog kruga ograničavanja i suzbijanja unutarnjeg Ja. Ranjavamo se i jezivo se zavaravamo artifičijalnošću prestiža kičastog bogatstva .

A gdje su one misli, one čiste, dobronamjerne koje su imenicu **Pravo** utisnuli na goblenu ideja, onih ideja koje smo istetovirali u pogledima svojim?! Zabljesnula ih je zvjerska glad, olajavanje, beskrupolozno ogovaranje i poremećeni balans vrijednosti. Izgladnjelo skačemo na svaku dobronamjernu kost, komadamo ju, pakujemo u epitete samo ne one koji su plod naših humanih ljudskih misli i razmišljanja.

Danas se rađaju i vode revolucija tehnologije, a ne revolucije ljubavi, rađaju se definicije 'život u oblacima' a ne život u dobrom, iskrenom i pristupačnom okruženju unutar zemlje koja pripada ne samo meni već nama; rađaju se podjele na prijatelje i neprijatelje a ne formira se grupa članova ljudske porodice čovječanstva.

Da li smo prekršili zakletvu koju smo izgovorili u sebi , ili smo ju zloupotrijebili?

Oni sati, ono vrijeme koje teče tokom mog bivstvovanja unutar perioda predodređenog za moj boravak tu i mene plaše. Plaše me jer se užasavam potencijalne mogućnosti da neću uspjeti u svojoj nakani da postanem i budem sto bolja osoba prema sebi a time i prema drugima. Plaši me nedostatak minuta u tom istom vremenu da svoju zakletvu održim, zakletvu na: jedinstvo, pravednost, uzajamno poštovanje, izbjegavanje trača i ogovaranja, otvoreno i nesebično darivanje svog znanja, saznanja i bogatstva s drugima, neovisno traženje istine, borba protiv predrasuda, skromnost a ne uobraženost, poniznost a ne hvalisavost, kooperativnost a ne suparništvo, povjerenje a ne sumnjičavost, безусловna ljubav, lojalnost, dobronamjernost, zaštita planete od ratnog zla, uzrok reda a ne anarhije.

Ne, ja ne živim na Guliverovim plutajućim ostrvima.. Krenut ću od sebe, pa do slijedećeg lista, pa do pupoljka i cvijeta, do aleje stabala; park ću uljepšati s nekoliko, riječima obojenim laticama, jer sam dio u mnoštvu orhideja; pa malo po asfaltu izgubljenih i pogaženih zakletvi, pa do armije mladica, disciplinovanih osmijeha, pa malo putem pisama (da ..onog oblika komunikacije kome se potajno podsmijujemo); pa malo putem vazduha, pa do poruke u boci bačene u ocean suza našeg izvora postojanja. Definicije, imena ubijaju misli ako ih se uplašimo kad ih izgovorimo. Ne trebaju nam podijele na imenice, zamjenice, brojeve. Treba nam jednaka i jedinstvena energija koja upravlja i usmjerava te definicije ka riječima umotanim u iskrene i značajne rečenice.

Prije no što smo postali doktori bili smo pojedinci, prije no što smo definirani kao pjesnici bili smo individualci, ali tamo ispod zakletve, ispod ništice, ispod ledenjaka pobudilo se zvjerstvo našeg animalizma. Nismo se trebali prepustiti tom momentu slabosti, trebali smo ispraviti to, a ne dodati mu nijanse lave i vrtloge sivoga da bismo sve to gurnuli pod absintno-pogubni ćilim svog unutarnjeg Ja. Naši učitelji, revolucionari, transcendentalisti, mali prinčevi su uspjeli shvatiti da je svaka revolucija prije svega bila jedna misao, ideja unutar mentalnog sklopa pojedinca. I kada su ju međusobno podijelili, pa ju posuli po parku, poslali putem pisma dalekom oceanu ona je prerasla u ključnu pobjedu njihove ere i vremena u kojem su obitavali. Mi smo svi članovi iste porodice, JEDINSTVO U RAZLIČITOSTI naših osobnosti. Toliko nas ima s razlogom. Da je trebalo biti drugačije onda bi svijet, nas dom bio vrt u kojem bi živjela ili Eva ili Adam, a oboje nikako.

Ljudska bića u sebi nose, a neki sramežljivo skrivaju, spektar različitih i raznovrsnih kvaliteta, ali nažalost naglašavamo samo one najgore da bismo, pod uticajem zavisti ili pukog sebičluka obeshrabrili, i uništili nečiji duh. Ali ja vjerujem da se taj duh regeneracijom nikada neće predati!!!

A kako održati ili probuditi iz zimskog sna taj duh?

Tako sto ćemo KONAČNO shvatiti da smo množina, čak i u momentima kada ispijamo jutarnju kafu ili kada noćima bdijemo nad gladnim djetetom. Održat ćemo tako sto će naša jedinstvena energija biti uzrok dobrih djela i otkrića naših misli a ne definicija. To može biti jedan iskren osmijeh, pozdrav ili lula pomirenja. A to će u konačnici prerasti možda u naučno otkriće, ili uspješnu terapiju smijehom i postati herojski čin naše ere.

Naša era je puna heroja, naučnika, pjesnika i političkih vođa. Heroja- naših očeva, mog oca koji je braneći svoju planetu od ratnog zla spasio svog suborca koji nije bio niti iste vjere niti istog imena. Nosio ga je čvrsto na svojim ramenima, kilometrima koračajući ka onom parku, onoj šumi stabala čijim plućima mi dišemo, noseći mi u ruci pregršt crveno obojenih latica.

I zato ne odustajem. To je osjećaj, to je moja lična i svečana zakletva MIRU. Dok god svoj unutarnji glas čujem, poštujem, cijenim i dijelim putem balansa svog razuma i emocija svečano se zaklinjem da spoznaje i otkrića svojih misli neću ubiti definicijom!!!

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

NEKOPRATI